

Má ceruško milá,
máš býti Turkova,
ach, Bože můj dobrý,
máš býti Turkova.

Tatíčku nebudu,
já najdu výmluvu,
ach, Bože můj dobrý,
já najdu výmluvu.

A už Turek jede,
po tureckej zemi,
až se rozléhají,
ty turecké hory.

A dyž Turek přijel,
vešel do pokoje,
ach, Bože můj dobrý,
Katrle umrlé.

Vytah z kapce šátek,
dál na její líčka,
Bohu tě porúčám,
moja Katrlička.

Vytah z kapce perlu,
dál na její hrdlo,
Bohu tě porúčám,
moje zlatá perlo.

Vytah prsteň zlatý,
dál na její ruku,
Bohu tě porúčám,
do andělských rukú.

19.

Z Velké.

Suš. 144.

Volně.

By - la - tě jed - na vdo - va, by - la - tě jed - na vdo - va, pat - ná - ste
cér mě - la, pat - ná - ste cér mě - la.

[: Bylatě jedna vdova, :]

[: patnáste cér měla. :]

[: Všecky ona provdala, :]

[: Verunka zůstala. :]

[: Jak sa o ní zdověděl, :]

[: král v tureckéj zemi, :]

[: hned í on psání poslal, :]

[: by Verunku dostal. :]

[: A ona mu napsala, :]

[: že by ho nesela, :]

[: a on na to nic nedbal, :]

[: pro Verunku jachał. :]

[: Dyž pres město jachałi, :]

pěkně bubnovali,

a tak pěkně hráli,

[: Verunka to slyšela, :]

[: k mamičce běžala. :]

[: Ja, mamičko, mamičko, :]

co to tak bubnujú

a tak pěkně hrajú?

[: To pro teba, Verunko, :]

[: ti Turkové jedú :]

[: Dajte ňa do komore, :]

[: de sú dvoje dvere. :]

[: A jak Turek dojachał, :]

[: na Verunku sa ptał. :]

[: Verunka už umřela, :]

[: hodina z večera. :]

[: Neumřela, živá je, :]

má očička černé

a líčka červené.